

A reménység küldetése

ŐSZI IMAHÉT

2009. október 31–november 7.

LEWIS
VINSTAN

A Generál Konferencia elnökének üzenete

Kedves Testvéreim!

Az imahét minden évben lehetőséget biztosít egyházunk számára, hogy együttes szívvel dicsóitse Istent, tanulmányozza az Igét és közös imában egyesüljön. Szeretném külön is hangsúlyozni az imát. Miközben e sorokat írom, világunkat hallatlan nyugtalanság feszíti. Úgy tűnik, az emberek nem találják az irányt. Imádkozunk az emberiség családjáért, hogy igaz hitre és reményre találjanak Jézusban. Imádkozunk az egyházért, hogy a Lélek ereje által Isten kezében még hatékonyabb eszközzé válhasson a keresztény remény közvetítésében. Isten nem hagyott el bennünket. Nem csupán az egyének sorsát – az én jövőmet, a te jövődet –, de maradék egyházunk jövőjét is Ő hordozza hatalmas keze által.

Egyházunk kiváltsága, hogy Urunkkal együtt töltheti be a reménység küldetését. E küldetés nem az emberi találmányosság, hanem Isten műve, Akit a szeretet arra indított, hogy Maga vállalja fel a remény és az üdvösség küldetését az elbukott emberi faj érdekében. Küldetésünk hajtóereje a szeretet. Bármilyen más indíték csak elhomályosítaná cselekedeteink értékét, és lelki életünk minőségének romlására válna. A küldetés Isten örök szerelmének méhében fogant, és Krisztus személyében öltött testet. Krisztus a követendő példa. Küldetésünk Krisztus küldetése.

Egyházunk a reménység mozgalma, a reménység küldetését teljesíti az emberi nem javára. Az egyháznak ezt a küldetését szemléletesen tárja elénk Jelenések könyve 14:6-12 – a hármasság üzenet. A három angyal üzenetének mindenhova el kell jutnia, hogy reményt adjon annak a világnak, amely az utolsó szalmaszál után kapdos. Az emberek sok mindenben bizakodnak, de mindezek csak hamis képei az isteni reménynek, következésképpen nem bízhatjuk ezekre magunkat. Az a mi küldetésünk, hogy menjünk el a föld széles határáig és vessük el az igaz reménység magvait az emberi szívekbe. Az ég közepén repülő angyalok bennünket mindnyájunkat – akik e küldetést teljesítjük – jelképeznek. Krisztus nekünk is lehetőséget biztosít, hogy közreműködjünk a misszió teljesítésében. Úgy valósíthatjuk meg önmagunkat, ha részt veszünk ebben a csodálatos mennyei küldetésben. Csatlakozzatok hát a reménység küldetéséhez, Testvéreim, és engedjétek, hogy ez a munka a ti életereiteknek is értelmet adjon.

Az imaheti anyagok inkább prédikációk, semmint bibliai szövegmagyarázatok; megbízatásunkról kívánnak képet adni, erősítik hitünket, és buzdítanak, hogy ne maradjunk ki a misszióból. Ismét mondom, imádkozzatok világegyházunkért, amikor dicsó Urunk megbízásából eleget tesz a remény küldetésének. Gyülekezeti tagok, olyanok, mint mi, olykor igen nehéz körülmények között építik Isten művét. Imádkozzatok értük, hogy hitük erősödjön, és munkájuk Isten dicsóságára gyümölcsözőn.

Az Úr kegyelme legyen veletek mindenkor!

Testvéri szeretettel:

Jan Paulsen

*Jan Paulsen a világszéles Hetednapos
Adventista Egyház elnöke*

A reménység küldetése: Isten szerepe

Krisztus küldetése a mi küldetésünk

Az egyházat a misszió céljából szervezte összetett egységgé az Úr lelke. Az eleven gyülekezet nem bocsátkozik feszültséget és megosztottságot keltő teológiai vitákba. A gyülekezet, amelyet teljesen átjár az élet, Isten szolgálatának szenteli magát és abban munkálkodik. Mondjuk ki határozottan: a gyülekezet a misszió végzésében valósítja meg önmagát, a misszió ad értelmet létezésének. Isten indította el ezt a mennyei „projektet”, amit Fia által, Akit elküldött e világra, velünk is megismertetett. Az imahét során a Fiú küldetését tanulmányozzuk, illetve azt, hogy mi e küldetés jelentősége a mi gyülekezeti küldetésünkre nézve.

ISTEN ELKÜLDTE FIÁT

A Fiú elküldése e földre kozmikus esemény volt, amelyet Isten már a világ teremtése előtt eltervezett. A misszió készenlétben állt még azelőtt, hogy tényleges szükség lett volna rá. És amikor az emberiség történelmében eljött a megfelelő pillanat, az Atya „elküldte Fiát, aki asszonytól született” (Gal 4:4, új prot. ford.). Jézus tökéletesen tisztában volt azzal, hogy jelenléte ezen a világon nem afféle történelmi véletlenszerűség, hanem mennyei elrendelés. Jézus tudta, miért jött e világra: az Ő életének különleges értelme volt.

A küldetéstudat adott értelmet földi életének.

Az, hogy az Atya elküldte a Fiút, azzal is járt, hogy el kellett szakadniuk egymástól. Nem arról van szó, hogy az Atya magára hagyta, hiszen éppen Jézus mondta: „*aki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül*” (Jn 8:29). E küldetés beteljesítésében az Atya és a Fiú együtt munkálkodott, de ez az együttes munka más és más módon jutott kifejezésre. Jézusnak meg kellett válnia isteni dicsőségétől, és emberré kellett lennie. A küldetés érdekében szakadtak el egymástól, de elválásuk egyben a tökéletes újraegyesülésre is előremutatott. A Küldő és a Küldött ismét egyesülni fognak. Ezért a visszatérésért imádkozott Jézus: „*Most te is dicsőíts meg, Atyám, magadnál: részesíts abban a dicsőségben, amelyben részem volt nálad, mielőtt a világ lett.*” (Jn 17:5, kat. ford.). A tanítványoknak pedig azt

mondta: „*Egy kevés ideig még veletek vagyok, és majd ahhoz megyek, aki elküldött engem*” (Jn 7:33). Amikor küldetését teljesítette, visszatért az Atyához. A hazafelé vezető út a Golgotán keresztül vezetett.

A Fiú küldetése abban állt, hogy életét adja az emberekért, ezért nem hirdethetett egy olyan üzenetet, amelyben nem Róla van szó. Ő volt személyesen az üzenet, amit Isten küldött nekünk: „*Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért*” (1Jn 4:10). A Hírnök megtestesítette, majd halála által kézbesítette az üzenetet. Eljött, hogy megmentsen, hogy örök élettel ajándékozzon meg minket (Jn 3:16). „*Az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa*” (1Jn 4:9). Jézus saját életét felajánlva hirdette az üdvösséget. Küldetése és személye egymástól elválaszthatatlan volt. Önfeláldozó cselekedetével tanúságot tett az Atya szeretetéről.

Krisztus azért jött a földre, hogy kinyilatkoztassa Isten dicsőségét a bűn és tudatlanság mocsarában fuldokló emberiség előtt. Tisztában volt megbízatásával, és nyugodt szívvel mondhatta: „*Megjelenttem a te nevedet*” (Jn 17:6). „*Megtettem, amiért elküldtél, hogy megtegyem*”. János apostol szentánúként tett biznyságot arról, hogy Jézus betöltötte küldetését: „*És az*

Ige testé lett... és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyellemmel és igazsággal” (Jn 1:14). Jézus áldozata mindenki számára nyilvánvalóvá tette, milyen Isten jelleme valójában ebben az ádáz kozmikus küzdelemben. Ámde az a kinyilatkoztatás, amit Isten elénk tárt, tulajdon jellemének kinyilatkoztatása volt; egyedül Isten nyilatkoztathatja ki jellemének teljességét: „*Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt*” (Jn 1:18). A Fiúban megtestesült Isten a legtökéletesebb misszionárius. „*Jézus volt minden idők legnagyobb misszionáriusa*” (*Medical Ministry*, 15. old.).

Jézus saját Személyében jelentette ki az Atyát, e kijelentést ugyanakkor emberi szavakba is öntötte. Rengeteg tanítást adott át az embereknek, de tudománya nem a sajátja

*Jézus volt személyesen az üzenet,
amit Isten küldött nekünk.*

volt, hanem – ahogy erről vallott – „azé, aki elküldött engem” (Jn 7:16). Küldetésének oly mértékben alávetette egész énjét, hogy elmondhatta: „Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, aki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak, és mit beszéljek. ... Amiket azért én beszélek, úgy beszélem, amint az Atya mondotta vala nékem” (Jn 12:49-50). A hirdetett üzenet az Atyától származott, ezért Jézus nem változtatható rajta, nem módosítható tetszése szerint. Ezt fontos megértenünk. Az Atya hírvivői megbízással ruházta fel Jézust, képviselnie kellett Őt és a Nevében kellett beszélnie. A hírnök feladata nem csupán megbízatásának teljesítése, hanem a küldőnek való engedelmesség is. Jézus számára világos volt, hogy Ő azért jött, „hogy – ismét Őt idézve – annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem” (Jn 4:34). Küldetése során sohasem kereste a Maga hasznát, csakis Annak akart szolgálni, Aki elküldte Őt (Jn 5:30).

Röviddel keresztre feszítése előtt így imádkozott Jézus az Atyához: „*Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt*” (Jn 17:4). Majd hozzátette: „*Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra*” (18. vers). A misszió még nem zárult le; folytatódik azokon keresztül, akiket Jézus ma küld erre a világra. Jézus küldetésteljesítése követendő példa saját küldetésük teljesítése során. „Az igazi missziós lelkület Krisztus lelkülete. A világ Megváltója volt a nagy misszionárius-eszmény” (*Testimonies for the Church*, 5. kötet, 385. old.). Gondolkodjunk el azon, hogyan alkalmazhatnánk életünkre Jézus példáját!

ELKÜLDTEM ŐKET

Létezésünk különleges értelmet nyer a Jézus által ránk bízott küldetés teljesítésében.

Amikor Jézus így szól hozzánk: „elküldtelek”, létednek új értelmezést ad, vagy legalábbis rátalálsz annak valódi értelmére. Az egzisztenciális zűrzavar világában az emberek, ha létezésük miértjeire keresik a választ, nagy ürességgel találják magukat szembe. Aztán egyszer csak megszólít bennünket az Úr: „Elküldtelek!” Végre megtaláltuk jelenlétünk okát ezen a bolygón. Sosem szabad azt gondolnunk, hogy csupán véletlenségből vagyunk ezen a világon. Azért születünk erre a világra, mert küldetésünk van, és ennek a küldetés tudatnak kell irányítania minden cselekedetünket. Azáltal, hogy e küldetés teljesítésére hív, Jézus csodálatos és dicsőséges gazdagsággal áld meg bennünket, célt ad létezésünknek.

A ránk bízott küldetés pedig az, hogy hirdessük minden ember számára Jézus megváltói áldozatát és annak jelentőségét. A hirdetendő üzenet a Jézus személyében és – a Szentírás révén megőrzött – szavaiban megtestesült üzenet. Nincs jogunk változtatni üzenetén, mert nem a miénk, hogy azt tehessünk vele, amit akarunk. A küldetés és az üzenet Istentől származik és Jézuson keresztül hozzánk is eljutott. Az üzenetet a legalázatosabb engedelmességgel kell hirdetnünk. Az Ő üzenetét visszük szét a világba és nem a miénket. Természetesen, úgy kell átadnunk Isten üzenetét, hogy azt környezetünk vonzónak találja, de magát az üzenetet nem módosíthatjuk.

Hogy pedig a küldetés hatékony legyen, Isten üzenetét magunkévá kell fogadnunk. Azt értem ezen, hogy az üzenetnek a mi életünkben is átforgató erővé kell válnia. Mielőtt

kiküldte hírnökeit, mielőtt kiküldött volna bennünket, Jézus azt kérte az Atyától: „*Szenteld meg őket a te igazsággal: A te igéd igazság*” (Jn 17:17). Jézus üzenetével egyénenként is, de úgy is mint hívők közössége, azonosulnunk kell. Arra nyertünk elhívást, hogy a reménység küldetését teljesítve, kijelentsük Isten dicsőségét és erejét. Isten azt szeretné, „*hogy megismertetessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége, amaz örök elve-elvégezés szerint, amelyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban*” (Ef 3:10-11). A keresztség megváltó erejének titka mind egyre feltárul az egyház életében, Isten szeretetének, hatalmának és jóságának bizonyosságul az egész világegyetem számára. Minden élet, amelyet átjár a keresztség megváltó ereje, Isten sokrétű bölcsességének és átforgató erejének válik tanújává a világegyetem előtt.

Azzal, hogy elhívás által részt osztott nekünk az Ő küldetésében, azt jelentette meg, hogy Neki el kell mennie. Atyjához való visszatérte után, a hátralévő időben az emberiség előtt megnyíló reménységet kell hirdetnünk. Jézus nem hagyta el egyházát, sőt, ígéretet tett tanítványainak, mint egyháza képviselőinek: „*Imé én titeket vagyok minden napon a világ végezetéig*” (Mt 28:20). Jelenléte immár a Lélek által jut kifejezésre, Akit éppúgy elküldött a világba, ahogyan bennünket. A Lélek tesz képessé arra, hogy a reménység küldetését beteljesítsük (Jn 14:26; 15:26; 16:7). Ha a küldetés végrehajtottuk, megszűnik a szétszakítottság is. Abban a pillanatban mi is elmondhatjuk Jézus szavait: „*Én dicsőíttelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt*” (Jn 17:4).

De még nem tartunk ott. Az utolsó mérföld még mindig hátra van. Az ég közepén repülünk, és nagy szóval hirdetjük az üdvösség örök evangéliumát, felszólítva minden emberi lényt, hogy féljék az Istent, és Neki adjanak dicsőséget, Aki teremtette ezt a világot. Ez valóban a reménység küldetése. Továbbra is egymásba kapaszkodva kell előrehaladnunk, hogy betölthessük azt a Lélek ereje által, mert a Lélek közösségének egységében nyer beteljesülést a küldetés. Ez a szeretetközösség köt össze bennünket Megváltónkkal és a többi hívővel, akik a reménység küldetését töltik be ezen a világon. Most, az emberi történelem lezárulásakor Jézus mindnyájunkat elhívott és elküldött az Ő szőlőjébe. Hallgassuk meg még egyszer gyermekeiért elmondott imáját: „*Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra; és én örejtük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban*” (Jn 17:18-19).

ELMÉLKEDÉSRE:

1. Hogyan találhatja meg a modern ember életének célját?
2. Minden keresztényt missziómunkásnak hívott el Isten?
3. Küldetésünk miért a remény küldetése?

Jan Paulsen, a világszéles Hetednapos Adventista Egyház elnöke

A reménység missziója: a világszéles küldetés

Hogyan határozza meg küldetésünket Jelenések könyve 14:6?

A Hetednapi Adventista Egyház állítólág csak egyetlen olyan tantétellel rendelkezik, amely más felekezetek tanításai között nem szerepel. Vajon melyik lehet az? Talán a szombat? Vagy a halottak állapota? Esetleg a Profétaság Lelke? Ugyan melyik?

„A [Hetednapi Adventista] egyháznak egyetlen olyan tantétele van, amely más felekezetek tanításai között nem szerepel. A szombat igazságát mások is felismerték már, és hosszú ideje gyakorolják. A halottak állapotáról sokan gondolkodnak hozzánk hasonlóan. A profétálás ajándékát számos felekezet elfogadja, és még többen, szinte minden egyházból vannak olyanok, akik várják Jézus második eljöveteletét. Az adventisták csupán a hármasszoros angyali üzenet valamit az ahhoz kapcsolódó szentélyszolgálat és ítélet tanításával járultak hozzá a keresztény teológiához.”¹

Úgy bizony. A hármasszoros angyali üzenet Jelenések könyve 14:6-13 szakaszában található. Egyházunk arra nyert elhívást, hogy ennek igazságát a föld történelmének utolsó napjaiban világgá kürtölje. Ez a biblisszakasz a reménységtől visszhangzik. Meghatározza egyházunk küldetését. Az üdvösségről énekel!

JELENÉSEK 14:6

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvenek és népeknek.”

A történelmi háttér ismeretében könnyebben megértjük, mit jelent a gyakorlatban Isten üzenete. A Jelenések könyvének írója, János, Jézus szeretett tanítványa volt. Kr. e. 95-ben az apostol száműzetésben élt Patmosz szigetén, amikor elküldte a remény és az ítélet üzenetét a hét ázsiai gyülekezetben szétszóródott keresztények számára. Jézus követői akkoriban Domitianus császár sanyargatásaitól szenvedtek, akit a történészek a következőképpen jellemeznek: „a magas, nagy szemű, de rövidlátó uralkodó kíméletlenül gonosz, pökhendi, rátarti és kegyetlen ember volt. Az udvariasság szabályait többnyire semmibe vette. Nagyfokú hatalommániájában »dominus et deus«-nak (mester és isten) szólítottatta magát”²

Ebben a nyomorúságos időben kapta meg János Isten üzenetét. Az idő függőnye széttárult, és az apostol bepillantást nyerhetett történelmünk utolsó fejezeteibe. Az Úr fel-

tárta szolgálja előtt, hogy a visszajövetelét megelőző napokban Isten népének a reménység üzenetét kell hirdetnie az egész világon.

ELHÍVÁSUNK TERMÉSZETE

Vizsgáljuk meg Isten elhívásának természetét! Sok apró lényeges részletről beszélhetnénk a 6. vers kapcsán, most azonban az alapján vizsgálódunk, ami egyházunk létrejöttének okait rögzíti: a reménység világszéles küldetése.

Röviden összefoglalva: mindnyájan részt kaptunk a remény világszéles küldetésében.

1. *A reménység üzenetét hirdetjük* – Üzenetünk a remény üzenete. Ez az „örökkévaló evangélium”, mi pedig a remény hírnökei vagyunk. Jerome Groopman a *The Anatomy of Hope* [A remény anatómiája] szerzője szerint, „a remény az a képesség, amely észreveszi a jövőbe vezető ösvényt”. „A gyógyítás és az orvostudomány sikereinek kulcsa mindig is a remény volt. ... [A sok-sok tudományos vívmány ellenére] még mindig arra a mélyseges emberi szükségletre kell támaszkodnunk, amely hisz egy, a jelennél sokkal szebb jövőben”.³ Gondoljuk csak meg: az orvostudomány fejlettségének ellenére a világ egyik legokosabb embere azt állítja, hogy a jelenleg ismert leghatékonyabb gyógymód a remény!

A három angyal üzenetében valóban olvashatunk egy ösvényről, ami a szebb jövőbe vezet.

2. *Küldetésünk létfontosságú* – A hatodik vers másik lényeges tanulsága, hogy egyházunk számára a közös küldetés az igazán fontos. Gyülekezeteinkben gyakorta civakodunk mellékes dolgok miatt. Milyen színűre fessük a falat? Hogy épüljön fel az istentisztelet? Ezek a nem elhanyagolható, de azért nem is túlságosan lényeges dolgok nagyon könnyen elvonják a figyelmet elsődrendű feladatunktól, a hármasszoros angyali üzenet hirdetésétől. Elvégre a tét az örök élet!

Néhány évvel ezelőtt az egyik oregoni újság (*Oregonian*) hasábjain a következő címmel jelent meg egy cikk: „A 173-as járat utasai megmentőjüknek tekintik a pilótát”. A repülőgép-szerencsétlenség huszadik évfordulójára rendezett megemlékezésén közel kétszáz ember, többségükben a Portland közelében lezuhant United Airlines járatának túlélői, tapssal fogadták a pilótát, aki földre kormányozta a DC-8-as gépet, miután 1978. december 28-án 18:15-kor elfogyott az üzemanyag. A becsapódáskor a fedélzeten tartózkodó száznyolcvankilenc ember közül tízen veszítették életüket.

Az újságcikk szerint a túlélők hálás köszöneteikkel árasztották el McBroom kapitányt, ő azonban nem tudott velük örülni. Szüntelenül arról a tíz emberről beszélt, akiknek emléke immár húsz év elmúltával sem hagyta nyugodni: „Nagyon köszönöm a kedves szavakat, de elveszítettünk tíz embert, és ezt a terhet nem könnyű elhordozni”.

A pilóta, akinek nagyon sokan köszönhetik életüket, azt a tíz embert gyászolja, akiket nem sikerült megmentenie.

Egy alkalommal a mi Megmentőnk is könnyekre fakadt, mert látta, milyen sok gyermekének kell örök halállal elpusztulnia. Ezért sírt Jeruzsálem fölött is. Az utolsó órában elhívta egyházát, hogy hirdesse az üdvösség örök érvényű jó

Az emberek figyelik, milyen

példát mutatunk, és az alapján döntenek

a kereszténység mellett.

híret mindenkinek, aki hisz. Ez a mi Atyánk szíve, a reménység missziója, a mi küldetésünk. És ez az a szolgálat, ami igazán lényeges.

3. *A figyelmeztetés az egész világnak szól* – Végül, az a figyelmeztetés, amit tovább kell adnunk, az egész világnak szól. Istennek az a szándéka, hogy üzenete eljusson „a földön élő összes emberhez”, írja Eugene Peterson *The Message* (Az üzenet) c. magyarázatában.*

Habár a feladat globális méretű, csak akkor lehet elvégezni, ha a küldetés mindannyiunk életében személyessé válik. Evangelizációról akkor beszélhetünk, ha mi magunk is tevékenyen részt vállalunk, és nem másoktól várjuk el, hogy ugyan tegyenek már valamit.

Egyházunk küldetése csak akkor teljesül, ha te is és én is betöltjük a sajátunkat, tudniillik azt, hogy elvisszük az örömhírt szomszédainknak, felebarátainknak. Ezzel válik személyessé. Igenis számít, hogyan éljük mindennapjainkat. Ugyanis az emberek figyelnek, és a látottak alapján döntenek el, akarják-e az örök életet, avagy sem.

Volt egyszer egy favágó, akit egy napon, miközben az erdőben dolgozott, megtámadott a tigris. Dulakodás közben a favágó megragadta a tigris farkát, mire az állat hátra kapott, hogy fogaival az ember húsába marjon. Így kergette az embert körbe-körbe. A zajra nagy kényelmesen odaballagott egy buddhista szerzetes. „Fogd a fejszédet, és öld meg ezt a tigrist, különben elevenen felfal!” – könyörgött a favágó.

A szerzetes ájtatosan lesütötte szeméit, majd kezét összetéve így válaszolt: „Ne haragudj, de nem olthatom ki a tigris életét. Tudod, buddhista szerzetes vagyok, és számomra minden élet szent, legyen az rovar, ember vagy állat”.

„Még szerencse, hogy nem vagyok megáldva a te hiteddel. Majd én megölöm ezt a fenevadat, te addig fogd meg helyettem a farkát!”.

A szerzetes ebbe beleegyezett, és helyet cseréltek. A favágó felkapta a fejszét, a vállára vette, és közömbösen elindult az erdőbe. A buddhista szerzetes nagyon megijedt, és utána kiáltott: „Gyere vissza, és öld meg a tigrist, ahogy ígérted, különben engem fog felfalni!”.

„Sajnálom, de a viselkedésed annyira lenyűgöző, hogy áttértem a te hitedre” – válaszolta búcsúzóul a favágó.

Bizony, az emberek figyelik, milyen példát mutatunk, és az alapján döntenek a kereszténység mellett. Ezért mondta követőinek Jézus: „*Azért vagytok itt, hogy világítsatok, ti mutatjátok be Isten színeit a világnak. ...Legyetek nyitottak; ne magatoknak éljete. Ha kitárulkoztok az emberek előtt, ők is kitárulkoznak majd Isten, a nagylelkű mennyei Atya előtt*” (Mt 5:14-16, *The Message*).

Hetednapos adventista keresztényként Jézus fényét kell árasztanunk ott, ahol egyébként a sötétség honol. A reménység üzenetét kell hirdetnünk. Küldetésünk életbevágóan fontos. Tovább kell adnunk egy figyelmeztetést, mégpedig minden embernek.

* Az Üzenetnek tulajdonított szövegeket a *The Message*-ből idéztük. Copyright © 1993, 1994, 1995, 1996, 2000, 2001, 2002. NavPress Kiadó engedélyével.

1 Morris L. Venden: *The Pillars*, [Oszlopok]. Mountain View, California, Pacific Press Publishing Association, 1982, 32. old.

2 www.roman-empire.net/emperors/domitian-index.html.

3 Jerome Groopman: *The Anatomy of Hope*, [A remény anatómiája]. New York, Random House, 2004.

ELMÉLKEDÉSRE:

1. Magyarázzuk el, mi módon hangsúlyozza Jelenések könyve 14:6 a reményt, a küldetést, továbbá annak világméretű voltát?
2. Mi a személyes példa szerepe küldetésünk teljesítésében?

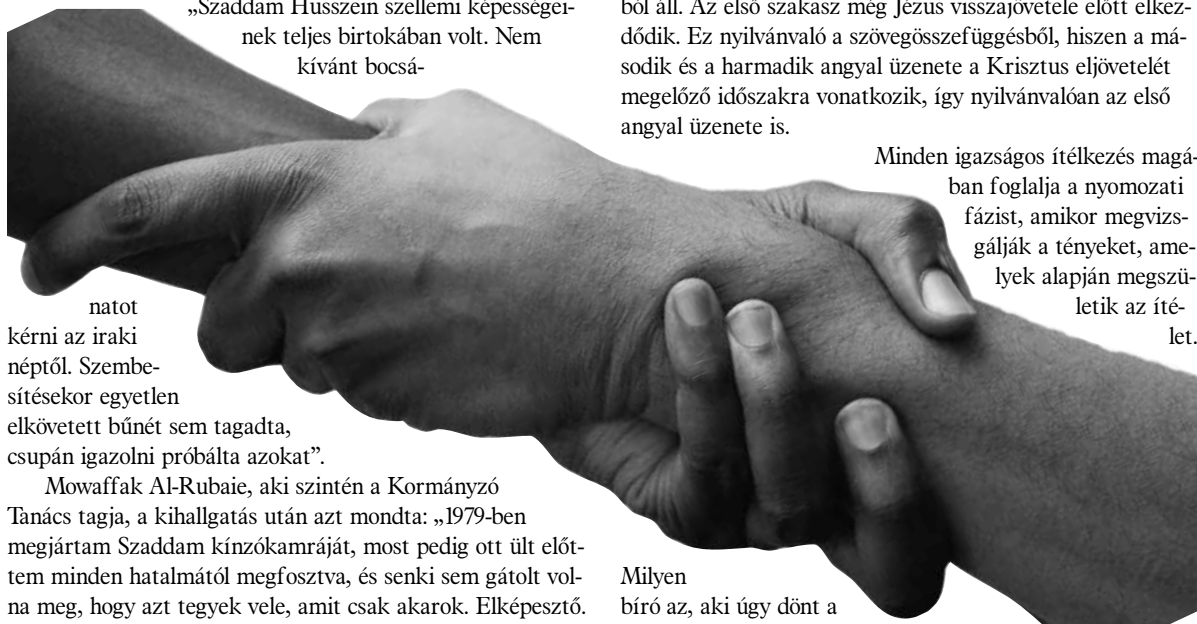
Karl Haffner a vasárnaptól péntekig terjedő felolvasások szerzője, a Kettering Hetednapos Adventista Gyülekezet lelkipásztora és az Ohio-i Kettering Egészségügyi Hálózat missziós stratégiája

A reménység missziója: a halaszthatatlan küldetés

Miért jó hír az ítélet?

Elfogatását követően, Szaddam Husszeint egy titkos helyszínre szállították, ahol Irak új vezetői közül négy emberrel kellett találkoznia. A beszámolók szerint az egykori diktátor kihívó viselkedésével a bűnbánat legkisebb jelét sem mutatta, még körülményei ellenére sem. Ahmad Chalabi, a Kormányzó Tanács egyik tagja és az Iraki Nemzeti Kongresszus elnöke így nyilatkozott: „Szaddam Husszein szellemi képességeinek teljes birtokában volt. Nem kívánt bocsá-

natot kérni az iraki néptől. Szembesítésekor egyetlen elkövetett bűnét sem tagadta, csupán igazolni próbálta azokat.”

Mowaffak Al-Rubaie, aki szintén a Kormányzó Tanács tagja, a kihallgatás után azt mondta: „1979-ben megjártam Szaddam kínzókamráját, most pedig ott ült előttem minden hatalmától megfosztva, és senki sem gátolt volna meg, hogy azt tegyek vele, amit csak akarok. Elképesztő. Miközben bűneit soroltuk, rettenetesen gorombán reagált”.

A kihallgatás körülbelül fél óráig tartott. Kifelé menet Al-Rubaie még ráivallt az egykori kormányzóra: „Isten átka kísérjen! Mondd csak, ha majd számot kell adnod az ítélet napján, mivel fogod magyarázni a Halabja-t, a tömegsírokat, az iraki-iráni háborút és a több ezer ember kivégzését? Mit fogsz mondani Istennek?”.

Szaddam erre csak még förtelmesebb szavakkal válaszolt.¹

AZ ÍTÉLET IDEJE ELÉRKEZETT

Szaddam Husszein talán sosem vette komolyan, ám az ítélet napja valóságos. Egy napon minden embernek számot kell adnia cselekedeteiről. Isten üzenetének részeként az ítélet közelségére figyelmeztet egyházunk az utolsó napokban.

Jelenések könyve 14. fejezetének első angyala azt mondja: „Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája” (7. vers).

Milyen ítéletről ír ez a vers? Ha „eljött az ő ítéletének órája”, az azt jelenti, hogy az ítélet már folyik, itt és most, a föld történelmének utolsó napjaiban?

Mint ismeretes, minden bírósági ítélezés több szakaszból áll. Az első szakasz még Jézus visszajövetele előtt elkezdődik. Ez nyilvánvaló a szövegösszefüggésből, hiszen a második és a harmadik angyal üzenete a Krisztus eljövételét megelőző időszakra vonatkozik, így nyilvánvalóan az első angyal üzenete is.

Minden igazságos ítélezés magában foglalja a nyomozati fázist, amikor megvizsgálják a tényeket, amelyek alapján megszületik az ítélet.

Milyen bíró az, aki úgy dönt a vádlott bűnösségéről vagy ártatlanságáról, hogy át sem nézi a vizsgálat eredményeit? Ha Isten így ítélezne, tudnánk-e bízni igazságosságában?

Jel 22:12 szerint a nyomozati szakasz a második eljövétel idejére lezárul: „*Hamarosan eljövök [szól az Úr], s velem lesz a jutalmam, hogy mindenkinek megfizessek tettei szerint*” (kat. ford.). A döntés megszületett arról, ki az, aki elveszett, és ki az, aki üdvözülni. Ezért kell sürgősen tudtul adnunk minden ember számára, hogy a vizsgálati ítélet ideje elérkezett.

Most már tudjuk, hogy a vizsgálati ítélet Jézus második eljövetele előtt véget ér, de vajon mikor veszi kezdetét? „*Kétezer-háromszáz estig, reggelig, aztán tiszta lesz a szentély*”, szól Dániel jövendölése (8:14, kat. ford.). Ez a jelképes ábrázolás az Ószövetség engesztelés napi templomszolgálatára utal.

Mi az engesztelési nap lényege? Tegyük fel, hogy egy izraelita vagyok a Krisztus születése előtti időkben, aki Dávid piacán ellopott egy tógát. Egy idő után büntudatra ébredek, és a szent sátorban megvallom a vétkem. Bocsánatot nyerek, a bűnömet pedig áthárítják egy bárányra; a bűn maga azonban a szent sátorban marad.

A szent sátor véglegesen az engesztelés napján tisztul meg bűnöntől, amikor a pap belép a Szentek Szentjébe. Ezen a napon minden bűn kiirtott Izrael táborából, és megtisztult a szentély.

*Amíg Jézust Megváltónknak
és Főpapunknak tekintjük, nem kell félnünk
Isten ítéletének haragjától. Nincs más dolgunk,
mint kapcsolatban maradni Jézussal.*

A kereszten Jézus áldozati bárányunkká lett. Ezért valahányszor bűneink bocsánatát kérjük, megtisztulunk Isten Bárányának köszönhetően, „*Aki elveszi a világ bűneit*” (Jn 1:29). Bűneink a mennyei szentélybe kerülnek, ahol Főpapunk, Jézus, közbenjár érettünk. De mikor tisztul meg a mennyei szentély? Csakúgy, mint az ószövetségi időkben, az Engesztelés Napján.

Mikor volt az Engesztelés Napja? Dániel elmondja, hogy 2300 profétai nappal, vagyis a profetikai számítás szerint 2300 évvel a Jeruzsálem újjáépítéséről rendelkező végzés után. A rendeletet Kr. e. 457-ben adták ki. Így 2300 évvel a rendelet után, 1844-ben, Jézus megkezdte az ítélet vizsgálati szakaszát, hogy végre gyökerestül kiirtsa a bűnt.

Jézus a mennyei Szentek Szentjében szolgál népeért. Annak a bűnösnek, aki elfogadta Megváltójának Jézust, az ítélet vizsgálati szakasza semmit sem tár fel. A szentély immár meg van tisztítva! Jézus visszajön, hogy megváltja az Óvét! Ez pedig igazán örömhír!

AZ ÍTÉLET MINT ÖRÖMHÍR

Amíg Jézust Megváltónknak és Főpapunknak tekintjük, nem kell félnünk Isten ítéletének haragjától. Nincs más dolgunk, mint kapcsolatban maradni Jézussal.

Steve Winger mesélte a következő történetet. A diákok záróvizsgára készültek logikából, amely tantárgyból hírhedten nehéz vizsgák voltak. Nem volt köztük olyan, aki ne izzadt volna lábujjkörméig, ha arra a borzasztó „ítéletnapra” gondolt. Az utolsó előadáson a professzor megengedte hallgatóinak, hogy a vizsgára magukkal hozzanak annyi információt, amennyi egy A/3-as lapra ráfér. A legtöbben miniatűr képletekkel zsúfolták tele papírjaikat.

Az egyik diák üres lappal érkezett.

Kényelmesen besétált a terembe, letette a padlóra az üres A/3-as lapot, és ráállította egyik, logikában erősen jártas ismerősét. A logikában erősen jártas ismerős persze

minden kérdésre tudta a választ. Az egyetlen ötöst a leleményes diák kapta meg.

Így lesz ez az utolsó vizsgán is. Semmitől sem kell tartanunk addig, amíg Jézussal járunk. Minden hívő számára, aki ismeri Őt, és elfogadja keresztdozatát, az ítélet napja a szabadulás napja lesz!

AZ ÍTÉLET NAPJA A SZABADULÁS NAPJA

Péter apostol ünnepélyes szavai háromszoros nyomatékkal hangsúlyozzák Isten határozottságát az ítélethozatal során: „*Mert ha nem kedvezett az Isten a bűnbe esett angyaloknak, hanem mélységbe taszítván, a sötétség láncaira adta oda őket, hogy fenntartassanak az ítéletre; és ha a régi világnak sem kedvezett, de Nőét az igazság hirdetőjét, nyolcadmagával megőrizte, özönvízzel borítván el az istentelenek világát; és ha Sodoma és Gomora városait elhamvasztotta, végromlásra kárhoztatta, például tévén azokra nézve, akik istentelenkedni fognak; és ha megszabadította az igaz Lótót, aki az istenteleneknek fajtalanságban való forgolódása miatt elfáradt; ...meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani*” (2Pt 2:4-9).

Ne tévesszék meg magatokat, a bűn következménye halál! – hangzik Péter üzenete. Isten igazságos, de mégsem tagadja meg szeretetteljes jellemét, és megváltja a Benne bizakodókat.

Amerika korábbi elnöke, George Herbert Walker Bush a második világháború idején bombázó pilótaként szolgált. A japán légvédelem lelőtte a gépét a dél-csendes-óceáni térségben. Egy újságcikk beszámolt arról, hogy Bush nemrégiben visszalátogatott arra a helyre.

Még élt az a japán férfi, aki 1944-ben szemtanúja volt Bush kimentésének. A veterán elmesélte, hogy miközben bajtársaival figyelték a mentőakciót, egyikőjük megjegyezte: „Biztosan Amerika nyeri meg a háborút, ha egyetlen pilótája életéért is ekkora áldozatot hoz”.²

Keresztényekként mi is remélhetjük, hogy végül meg fogjuk nyerni a jó és rossz között dúló háborút, mivel Isten minden egyes gyermekéért hatalmas áldozatot hoz.

Ezt az üzenetet kell továbbítanunk. Isten örömhírét mielőbb el kell juttatnunk közelre és távolra egyaránt. A szabadulás napja hamarosan elérkezik. Üdvösségünk bizonyos, hiszen Jézus a mi reménységünk.

1 Ian Fisher: „THE CAPTURE OF HUSSEIN: CONFRONTATION; Bearing Questions, 4 New Iraqi Leaders Pay Hussein a Visit”, [Husszein elfogása: A szembesítés; Négy újonnan kinevezett iraki vezető látogatása Husszeinnél] alapján, *The New York Times*, 2003. december 15.; www.nytimes.com.

2 Hugh Sidey: *One Bush's War and Remembrance*, [Bush háborúja és a megemlékezés] *Time* magazin, 2002. szeptember 23.

ELMÉLKEDÉSRE:

1. Ítélet napja vagy szabadulás napja? Melyik a jobb megfogalmazás?
2. Mi az Engesztelés Napjának rendeltetése a mennyei szentélyben?

A reménység küldetése mint istentisztelet

Kit, miként és mikor imádjunk?

Akármelyik sikeres vállalkozás történetét tanulmányozzuk is, mindegyiknél megtaláljuk azt a lenyűgöző küldetéstartalmat, ami megalapozza a szervezet „sikertörténetét”. Ez a küldetéstartalom foglalja össze a lényegét az illető cégnek. Nézzük például a Coca Cola küldetését: „Legyen a világon minden ember számára karnyújtásnyi távolságra egy üveg kóla!”.

Walt Disney vágya, hogy „boldoggá tegye a világot”.

„Gyönyörködünk az emberiség szolgálatába állított technika vívmányai-ban!”, mondja a Sony.

A szoftveróriás, a Microsoft sem tűz ki kevesebbet maga elé, mint hogy „nagyszerű szoftve-rein keresztül mindenkor, mindenhol és minden eszközzel” teljesebbé tegye az emberek életét.

És íme a Hetednap Adventista Egyház hatalmas és elszánt küldetése:

„Hirdessük a három angyal üzenetét!”. Kétségkívül, merész egy vállalkozás!

Evégett szenteljük imahatunkat Jelenések könyve 14. fejezete – amely Isten végidei egyházának küldetését vázolja – elmélyült tanulmányozásának. Arról a profetikus irányelvről beszélgetünk majd, miszerint a reménység üzenetét kell hirdetnünk a világ számára.

IMÁDAT ÉS KÜLDETÉS

Jelenések könyve 14:7-ben ez a feljegyzés áll: „*Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*”.

Tegnap megértettük, mennyire sürgető ennek a versnek az üzenete, különösen azért, mert az ítélet már „eljött”. Ma is ehhez a vershez térünk vissza, hogy megvizsgáljuk, miért fontos az imádat a reménység küldetése szempontjából. Figyeljük meg, hogy a reménység üzenetének legfontosabb része az a felhívás, hogy „*imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*”.

„Borzasztó a hálaérzet, ha nincs senki, akinek hálásak lehetünk, szörnyű a rajongás, ha nincs senki, akit imádhattunk” – írja Philip Yancey.¹ De nekünk van Istenünk, Aki nekünk hálát adhatunk! Van Istenünk, Akit imádhattunk! Isten tisztelését egyházunk a génjeiben hordozza, és üzenetének magvát képezi.

S hogy mit is jelent ez? Vessünk fel három kérdést az imádat kapcsolatban! Kit, hogyan és mikor imádunk?

KIT KELL IMÁDNUNK?

Figyeljük meg, hogy kit illet az imádatunk? Azt, Aki teremtette a mennyet és a földet. Az úrutazás és a mindentudó gépek világában állandóan ott a csábítás, hogy a Teremtő hódolata helyett magunknak tulajdonítsuk a dicsőséget.

A 19. század végén két hegymászó elindult, hogy meghódítsa a fenséges Mount Rainier 4392 méte-

res csúcását Washington államban. Tervük megvalósításához helyi indiánok segítségét kérték, akik azonban visszautasították őket, mert hitük szerint a hegy tetején, a tűz tavában van Isten otthona. Indián ember nem merészeli a szent földet lábával taposni.

Ám a hegymászók egyre több pénzt ígértek, míg végül valakit sikerült megvásárolniuk. A nyomkereső próbálta ugyan másfelé felé vezetni őket, de a férfiakat nem lehetett eltéríteni eredeti szándékuktól. A csúcson közelében az indián magukra hagyta őket, mondván: „Nekem nem szabad ennél magasabba hágnom. Innentől egyedül kell továbbmenetek”. A hegymászók most sem adták fel, mindenáron meg akarták hódítani a hegyet. És sikerült! A csúcson kitétték a zászlót. Fényképeket készítettek. Ismét egy rovás az emberi dicsőség javára.

A hegymászók elszántsága ugyan csodálatraméltó, de ha jobban belegondolunk, nyugtalanító is. Elvégre semmibe vették egy nép szent hitét. Az emberiség nevében meghódítottak egy eredendően Isten számára fenntartott helyet. Tudományos világunkban állandóan ott a kísértés: az ember

dicsőítése az isteni tekintély rovására. Amikor 150 évvel ezelőtt Samuel F. B. Morse feltalálta a távirót, még ezeket a szavakat küldte el elsőként a dróton: „Mit művelt Isten!” Amikor Neil Armstrong a holdra lépett, már azt mondta: „Kis lépés egy embernek, hatalmas ugrás az emberiségnek”. Valaha Istennek adtunk hálát az emberi találmányokért. Ma már egészen más a helyzet.

Harold Kushner rabbi *Who Needs God* [Kinek kell az Isten] című könyvének 54. oldalán a következőket olvashatjuk: „A technikai fejlődés a tisztelet ellensége. Szándékosan vagy hanyagságból, kioltja a szent tüzet, ugyanis azt dicsőíti, hogy mire képes az ember. A Biblia szerint a bálványimádás nem egyszerűen kövek vagy szobrok dicsőítése, hanem az ember alkotásainak, mint a világ legmagasabb rendű eredményeinek felmagasztalása. A bálványimádással, az emberi alkotások mint a legmagasabb rendű teljesítmény dicsőítésével nem csupán az a baj, hogy az Istentől való elfordulást hirdeti, és megsérti Őt. A legnagyobb gond vele az, hogy hiábavaló. Az öndicsőítés közvetett módjaként nem képes fejlődésre sarkallni az embert, erre ugyanis csak az »énk-t felülmúló Isten imádatára készíthet. Egy idő után az élet sekélyessé és ingerszegénnyé válik, és észre sem vesszük, miért”.²

A zsolttáríró mindannyiunk belső sóvárgását fogalmazza meg: „Mikor látom egeidet, a te ujjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, amelyeket teremtettél: Micsoda az ember – mondom – hogy megemlékezel róla?” (Zsolt 8:4-5).

Ha nem Isten az imádatunk tárgya, akkor találunk majd valami mást. Filmsztárok, videojátékok vagy szép autók – csupa száználmas parányi isten, akik kicsalják belőlünk az imádatot, ha nem az egyedüli igaz, dicséretre méltó, teremtő Istenre tekintünk.

HOGYAN IMÁDJUK ISTENT?

Így jutunk el a második kérdéshez: Hogyan kell imádnunk Istent? Ez a kérdés már számos parázs vitát keltett a kereszténység világában. Orgonával vagy dobbal? Összekulcsolt vagy feltartott kezekkel? Lehet táncsal? Csendben vagy hangos nevetéssel?

A válasz nem rajtunk múlik, sem nem azon, hogy milyen stílusú istentiszteletet tartunk megfelelőnek. A hiteles istentisztelet lényege, hogy az ember tökéletesen megalázkodik Isten előtt. „Meggyőződés, hogy a lelkeszek fűtyülnek az Isten tiszteletére. Tényleg mondom. És ennek megvan a maga oka. Az őszinte istentisztelet ugyanis nem a külső történésekben áll. Az őszinte istentisztelet megtagadja önmagát, lemond a szórakozásról, és nem kér a manipulatív beszédből. ...A lelkeszeknek rá kellett jönniük, hogy ha igazi istentiszteletet akarnak tartani, gyorsan kiürül a templom” – panasolja egyik írásában Eugene Peterson.³

Az emberek túlságosan gyakran keverik össze az istentiszteletet az öngyönyörködtetéssel: „Ma X gyülekezetbe megyek, mert jön egy vicces prédikátor Y városból. Jövő héten meg Z gyülekezetben leszek, mert van ott egy klassz gospel zenekar”. Az eredmény? Felnevelünk egy nemzedéknyi függőségben élőket, akik miután ezen a héten végigélvezkedtek a lelegekronikusabb istentiszteletet, jövő héten a legizgibb prédikátor gyülekezetébe mennek, és talán sosem fognak kikötni egyik helyi közösségnél sem. „A prédikációk nem nekünk szólnak” – nyafognak, mintha a gyülekezetnek az

lenne a feladata, hogy önző fogyasztóit szórakoztassa, különféle hóbortjaikat és vágyaikat kielégítse.

Az őszinte istentiszteletben minden vágyamat Isten kezébe helyezem, és akaratának teljesen alávetem magamat. Az őszinte istentisztelet eredménye az engedelmes élet. Alázatos tetteimmel Nevét dicsőítem. Isten és nem önmagam. Amikor összegyűlünk Isten imádatára, kifejezzük hálánkat és alázatos szívvel Elé tárjuk szükségleteinket. A közösségi istentisztelet központja Isten, nem pedig az ember.

MIKOR IMÁDJUK ISTENT?

És eljutottunk a harmadik kérdéshez is: Mikor imádjuk Istent? Olvassuk el Jelenések könyve 14:7-et és figyeljünk fel a teremtés történetére való egyértelmű visszautalásra. Azt a Valakit kell imádnunk, „aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”.

A Teremtés történetében olvasható a következő leírás: „Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott, megszünt a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott. És megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt; mivelhogy azon szünt meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett Isten” (1Móz 2:2-3).

Ezzel kapcsolatban írja Ellen White: „Az igazi szombat, amelyet az ember a teremtés emlékére kapott, elkerült az Isten szent parancsolatát megillető helyről, helyette egy hamis szombatot dicsőítenek és imádnak. ...Megjelent azonban egy üzenet, a harmadik angyal üzenete a világban, hogy az igazságot felmagasztalja és visszahelyezze az őt megillető helyre, hogy Isten próbájaként szilárdan állhasson az utolsó napokban. Isten kíváncsi eredeti tisztaságukban és erejük teljességében tárulnak fel a világ előtt”.⁴

Hát nem csodálatos, hogy Isten ajándékát, a szombatot annak „eredeti tisztaságában és hatalmában” közvetíthetjük a világ felé?! Hetednap-i adventistaként ez a mi örömünk, ez a mi szolgálhatunk!

- 1 Philip Yancey: *Open Windows*, [Nyitott ablakok]. Marriage Partnership, 5. évfolyam, 4. szám
- 2 Harold Kushner: *Who Needs God*, [Kinek kell az Isten?]. (New York, Summit Books, 1989), 54. old.
- 3 Eugene Peterson: *The Door*, [Az ajtó]. *Christianity Today*, 36. évfolyam, 9. szám (Nov./Dec. 1991).
- 4 Ellen G. White: *The Youth's Instructor*, [Ifjúsági nevelő]. 1898. október 20.

ELMÉLKEDÉSRE:

1. Mennyire kell lényünknek benne lennie az Isten imádatában? Indokoljuk válaszunkat!
2. Miért központi kérdés az imádat az utolsó napok válságának idején?
3. Milyen isteneket tisztel a modern ember?

A reménység küldetése a reménytelenség idején

Isten népének dacolnia kell a világ értékrendjével

U isszavonulása óta sokat beszélnek az egykori brit miniszterelnök (1997–2007) lelki életéről. A *Time* magazin egyik 2008-as száma enged betekintést Blair hitébe:

„Blair mélyen vallásos. A több mint száz évvel korábban élt elődje, William Ewart Gladstone óta ő az első politikai vezető, aki hitét nyíltan vállalja. A vallással kapcsolatos kérdéseket természetesen kezeli, sosem tér ki a válaszáadás elől. Alastair Campbell évekig dolgozott a miniszterelnök mellett sajtótitkárként. 1996-ban közösen látogattak el abba a skóciai iskolába, ahol egy fegyveres férfi kevéssel azelőtt lemeszárolt tizenhat gyermeket és egy tanárt. A vérfoltos teremben Campbell azt kérdezte Blairtól: »Mit gondolsz erről az Ön Istene?« Blair megállt, és így válaszolt: »Csak mert az ember gonosz, még nem kell arra következtetnünk, hogy Isten sem jó!«¹

Nem vethetjük el Isten jóságát csak azért, mert az emberek rettenetes dolgokat képesek elkövetni. Bár világunk tagadhatatlanul összeomlott erkölcsi, pénzügyi és politikai értelemben is, a hetednap adventista gyülekezetekből a reménység hangja csendül ki az egész földön. Ez a hang hívja fel az elkecseregetett emberiség figyelmét Isten jóságára, és arra, hogy igenis, van miben reménykedni.

Amikor a világi rendszerek összeomlanak, mert mind össze fognak omlani, emeld fel szemed Jézusra, és máris látod, hogy van ok a reményre. Erre az igazságra emlékeztet Jelenések 14. fejezetében a három angyal üzenetének folytatása. Olvassuk most el a második angyal üzenetét: „*Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek*” (8. vers). Babilon bukása a hamis vallások hamis reményeinek és rendszereinek bukását jelképezi az utolsó napokban. Isten végidei egyházának üzenete azonban arról biztosít, hogy egyszer majd minden a helyére kerül, és Isten országa győzedelmeskedni fog.

MIT ÜZEN A MÁSODIK ANGYAL?

A második angyal azt üzeni, hogy Babilon „elesett” (új prot. ford.). Tulajdonképpen mi az a „Babilon”? Babilon az önelégültség szelleme, amelynek gyökerei legkevesebb a Mózes első könyve 11:1-9-ben olvasható Bábel tornyának történetéig nyúlnak vissza. Az elbeszélés szerint az emberek a következő tervvel álltak elő: „*Fertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén*” (1Móz 11:4).

A torony építőinek eszük ágában sem volt Istent magasztalni, önmaguknak kívántak nevet szerezni.

Babilon „*A PARÁZNÁKNAK ÉS A FÖLD UTÁLATOS-SÁGAINAK ANYJA*” (Jel 1:5), így mind szó szerinti, mind jelképes értelemben Isten igazságának és népének ellensége. Találónak jelképezi a hitehagyó rendszereket az utolsó napokban. Aki Babilonban bíz, az hitét és reménységét Isten helyett polgári és vallási hatalmakba fekteti.

Az ókori Babilon aranykora a várost csodálatos szépségűre újjáépítő Nebukadneccar idejére tehető. Az uralkodó világméretű és örökké tartó birodalomra vágyott. Hérodotosz, a Kr. e. 5. században élő történetíró szerint Babilon pompája messze felülmulta az akkor ismert világ valamennyi városának gazdagságát. A legfontosabb istenek számára 53 templom épült, 955 kisebb szentély és 384 utcai oltár mellett. Függőkertjeit az ókori világ hét csodája közé sorolják, amelyek öntözését csőrendszerbe pumpált víz segítségével oldották meg. Babilon területén rengeteg épület állt. Csak a Nebukadneccar idejében tervezett épületek feliratairól 126 oldalnyi feljegyzés készült. A királyi palota tetejéről jól látszódott a város köré épített kettős védelmi fal. A külső fal több mint 90 kilométer hosszú volt, és elég széles ahhoz, hogy egy négylovas harci szekér meg tudjon rajta fordulni.

Nebukadneccar tehát nem ok nélkül kérkedett rettenő gazdagságában: „*Nem ez-é ama nagy Babilon, amelyet én építettem királyság házának, az én hatalmasságom ereje által és dicsőségem tisztességére*” (Dán 4:27)?

Önámításával azonban erősen emlékeztet az egyszerű betegre, aki a pszichiátriai intézet egyik zárt szobájában minden este azt kiabálta: „*Én vagyok a világ ura! Én uralkodom ezen a világon! Mindenkinek azt kell tennie, amit parancsolok, mert én vagyok a világegyetem legfőbb ura!*”.

Aztán egy este bement hozzá az orvos és rádörrent:

– Harry, szállj le arról a székéről, és ne verd már a melled! Nem hagyod a többieket aludni!

– De én vagyok a világegyetem ura!

– Harry, nem te vagy a világegyetem ura!

– De igen! – kiabált még hangosabban.

– És miből gondolsz, hogy te vagy a világmindenség ura?

– Mert Isten mondta nekem, hogy én vagyok a világegyetem ura!

– Nem is mondtam ilyet! – szólt közbe valaki egy másik zárt szobából.

Nebukadneccar csak egy a sok közül, aki szinte istennek képzelte magát. Babilon gögös lelkülete zárta ki Sátánt a mennyből. Ez a lélek számúzta az első emberpárt az Éden kertjéből. A jó és rossz között dúló nagy küzdelem kibontanója az a lázadó viselkedés, amely Istenné akar válni. És ne kerteljünk, Babiloni lelkülete jelenleg is szennyezi világunkat.

A következő szavak népszerű, kortárs vallásos vezetőik szájából hangzottak el:

➤ Casey Treat, a Keresztény Hitközpont (Seattle, Washington) alapító lelkésze egy ízben a következőket prédikálta: „Az Atya, a Fiú és a Szent Szellem egyik tanácskozásuk alkalmával azt mondták: Legyen az ember tökéletes másunk! Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de engem teljesen lázba hoz! Isten tökéletes mása! Mondjuk ki hangosan: Isten tökéletes mása vagyok!”. A gyülekezet pedig csak ismételte, csak ismételte, egyre hangosabban kántálva dühöngő örületben: „Isten tökéletes mása vagyok!”²

➤ Kenneth Copeland, közismert televíziós evangélista: „Isten nem bennetek él. Ti magatok vagytok az Isten!”³

Igaz, hogy ezek az ismert személyiségek keresztények módjára beszélnek és cselekszenek? S hogy úgy is néznek ki? Mégis pontosan azt tanítják, amivel Sátán kirúgatta magát a mennyből – tudniillik, hogy olyanokká válhatunk, mint Isten.

Egyedül Isten méltó az imádatunkra. Babiloni tanítás az, hogy istenek vagyunk, hogy miénk a dicsőség, és szabadon átírhatjuk a szent törvényt. Ezért az utolsó napokban elhívt nyer egy nép, amely Isten uralmát elismerve leleplezi a gonosz vallási és politikai eszközének csaláit, és kimondja az igazságot: „Leomlott Babilon!”

Krisztus visszajövetelét megelőzően, Isten őszinte követői mindenkinek hírül viszik a második angyal figyelmeztetését: Hagyjátok el Babilon hamis vallási mozgalmát, és kövessétek az egy és egyedül igaz Istent!

Ennek fényében a második angyal üzenete minden Krisztus követő számára figyelmeztetésül szolgál: Hajlandó vagy teljesen Istenre bízni magadat, vagy sem? Másként fogalmazva: Megmentődöt akarod imádni, vagy önmagad?

A MÁSODIK ANGYAL ÜZENETE MINDEN EMBERHEZ SZÓL

Mindannyiunk szívében él egy kis Babilon, amit ha nem adunk át Krisztusnak, előbb-utóbb egész lényünket uralma alá veti. Legyünk elővigyázatosak!

Egy példázat szerint volt egyszer egy ember, aki ezzel a kérdéssel fordult Istenhez:

– Szerinted, kinek a nehezebb: nekem vagy Neked?

– Istennek lenni sokkal nehezebb – válaszolta Isten.

– Gondoskodnom kell az egész világegyetemről, a bolygókról és a csillagokról. Neked csak a családod és a munkád miatt kell aggódnod.

– Ez bizony igaz. De Te végtelen idővel és hatalommal rendelkezel. Nekem sem a munka végzése jelent nehézséget, hanem az, hogy kevés az erő és rövid az élet – érvelt az ember.

– Nem tudod, mit beszélsz – mondta Isten –, Istennek lenni sokkal nehezebb.

– Hogy mondhatsz ilyet, amikor fogalmad sincs arról, hogy milyen embernek lenni? Cseréljünk egy másodpercre, és megtudjuk, milyen a másiknak. Csak egyetlen másodperc, ez minden, aztán újra helyet cserélünk – kérlelte az ember az Istent, Akinek egyáltalán nem tetszett az ötlet. Hosszas könyörgés után azonban engedett. Az ember isten lett, és az Isten ember.

Hogy végződik a mese? Az ember felült a mennyi trónusra, és persze nem engedte vissza Istent az Őt megillető helyre. Azóta is az ember irányítja a világot, és Isten száműzetésben él. Tanmese? Igen. Sántít a tanulság? Nem.

Ugye tisztában vagy vele, hogy a második angyal üzenete téged szólít meg? Szíved őszintén behódolt, vagy bizonyos területeken te is Isten trónját bitorlod? Van, aki pénzügyi kötelezettségei miatt úgy érzi, meg kell rabolnia Istent a tizedtől és a hálaadományoktól. Hiszed-e, hogy Isten akkor is Isten, amikor pénzről van szó?

Van, aki szeretne mindennap személyes áhitatot tartani, de az elvégzendő feladatok és a munkahelyi határidők miatt képtelen beszorítani egy-két értékes percet. Hiszed-e, hogy Isten akkor is Isten, amikor meg kell tervezned a napodat?

Talán valami mélyen begyökerezett bűn a hiábavalóság érzetét táplálja benned, igaz, a megalkuvás árnyékában átmene-tileg csökken a fájdalom. El tudod hinni, hogy Isten akkor is Isten, amikor ráébredsz, hogy valós értékedet kizárólag Benne találhatod meg?

Ha Isten trónját bitorlod, Babilon lelkületével azonosulsz. Isten maradék népeként az utolsó napok különleges üzenetét hordozzuk. A világ értékrendjét vissza kell utasítanunk, és bensőséges kapcsolatot kiépítve kizárólag Istenre szabad hagyatkoznunk, mert Babilon leomlott.

„És ezek után láttam más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől. És kiáltott teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé. Mert az ő paráznsága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő vele paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak. És hallottam más szót a mennyből, amely ezt mondta: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásából” (Jel 18:1-4), hangzik János apostol komor felhívása.

„Fussatok ki belőle én népem – könyörög még egyszer Jézus azon követőikhez, akik a »babiloni« egyházak tagjai –, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásából” (Jn 18:4).

1 Michael Elliott: *Tony Blair's Leap of Faith*, [Tony Blair és a hit ugrása]. *Time*, 2008. június 9., 34. old.

2 Casey Treat: *Believing in Yourself*, [Hinni önmagadban] hangfelvétel a Seattle Christian Center-ből; in: Marvin Moore: *The Antichrist and the New World Order* c. könyvből [Az antikrisztus és az új világrend], Press Publishing Association, 1993, 85-86. old.

3 Kenneth Copeland, *The Force of Love*, [A szeretet készítése]. Fort Worth, szöveg: Kenneth Copeland, iktatva Christian Research Institute (CRI)-nél; in: Michael Horton: *The Agony of Deceit*, [A család gyötrelme]. Chicago, Moody Press, 1990, 92. old.

ELMÉLKEDÉSRE:

1. A Hetednap Adventista Egyház tagjaként is rendelkezhetem Babilon lelkületével? Hogyan?
2. Miként jelképezi Babilon ősi városa az utolsó napok elbukott vallási hatalmait?

A reménység küldetése: Hajlandó vagy elfogadni?

Isten őszinte imádata megtisztítja
a szíveket és a kezeket

Ha az internet kereső programjában bepötyögjük a „fenevad bélyege” kifejezést, legalább 4 620 000 találatot kapunk. Úgy tűnik, sokak fantáziáját izgatja ez a téma. Pontosán mi is a fenevad bélyege? A fenevad bélyege egyfajta próbálkozás, amikor valaki úgy akarja önmagát üdvözíteni, hogy meghajol az Istenel és törvényével ellenkező hatalom előtt; a Teremtő imádata helyett a teremtmény imádata. A fenevad bélyege Isten pecsétjének ellentéte. Olvassuk el Jelenések könyve 14:9-12 igazszakaszát, és tisztázzuk e két fogalom jelentését.

IGAZ IMÁDAT A HAMIS IMÁDATTAL SZEMBEN

„És harmadik angyal is követte azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt; és az ő kínlásuknak füstje felmegy örökkön örökké; és nem lesz nyugalmuk éjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi. Itt van a szenteknek békességes türése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”

Elsőként figyeljük meg, hogy az igaz istentisztelet mellett párhuzamosan ott a hamisítvány is. A harmadik angyal üzenete az imádat köré összpontosul: „Ha valaki imádja a fenevadat”.

Az, hogy az imádatról viták folynak az egyházban, nem újdonság. Hogyan kell Istent imádni? Milyen a megfelelő istentisztelet? A vélemények megoszlanak, és vitában sincs hiány. Nyitottak legyenek istentiszteleteink? Hagyományos vagy szabad forma szerint ünnepeljünk? Melyik a fontosabb,

a személyes áhítat vagy az együttlét? Milyenek legyenek az istentiszteleti énekek? Szabad drámaszolgálatokat is előadni?

A semleges kívülálló könnyedén jut arra a következtetésre, hogy az istentisztelet a résztvevőkről szól. Pedig ha az istentisztelet célja a résztvevők szórakoztatása, akkor az nem más, mint spirituális önmagasztalás – orvosi szakszóval: nárciszizmus –, gyülekezeti bálványimádat, vagy ha úgy tetszik, „fenevadtisztelet”.

Chris Rice szavaival élve: „Szépen öltöztetett szavakkal, énekekkel és emberekkel nem lehet elkápráztatni Istent. Az őszinte istentiszteletben fedetlenül állunk az Úr előtt”. Ahogyan A. W. Tozer fogalmazott: „Isten tisztelete a szent ismerete”.

Az utolsó napok maradék egyháza a hiteles, bibliai istentiszteletre irányítja a figyelmet. Az istentisztelet napjáról nem az emberek döntenek, mert annak időpontja a teremtéskor megszentelt szombat. Ezt a napot nem az emberek tetszése határozza meg, hanem a szent Isten érdemei felől való meggyőződés.

MEGIGAZULÁS HITBŐL VAGY CSELEKEDETEKBŐL?

A harmadik angyal üzenete felveti a hit vagy a cselekedetek általi üdvösség dilemmáját is. Ellen White a következő magyarázatot fűzi hozzá: „Legnagyobb jelentőséggel a harmadik angyal üzenete bír, mivel felöleli az első és a második angyal mondanivalóját. Mindenkinek meg kellene érteni az üzenetekben rejlő igazságokat, és be kell mutatnia azokat a mindennapi életben, mert az üdvösség szempontjából ez elengedhetetlenül fontos”.¹

Miért fontos annyira a harmadik angyal üzenete? Azért, mert az imádat kérdésén áll vagy bukik minden emberi lény

örök sorsa. Biztos, hogy csak az Úrhoz vagy hűséges? Vagy leparkáltál egy hamis istenséggel is, aki a legfenségesebb Istent káromolja?

Isten országában, az üdvösséget ingyen nyerik el mindazok, akik elfogadják Jézus kereszttáldozatát. A gonosz álkirályságában az üdvösséget cselekedetek útján kell megszerezni. Légy óvatos – mondja az angyal –, „mert nem lesz nyugalom éjjel és nappal, akik imádják a fenevadat”. A nyugalom áldását csak azok kapják meg, akik mindenben Jézusra támaszkodnak –, úgy a mindennapi életben, mint a szabadság vagy az üdvösség dolgában.

Sohasem kell amiatt aggódnunk, hogy elég

jónak látszunk-e a menny tükrében.

Jézus ajándéka nem azon múlik, hogy mit

teszünk, hanem hogy mit tett Jézus.

A szombat ajándéka is ezt a nyugalmat példázza. A szombatot az Úr rendelte el istentisztelet céljából. Megtartásával elfogadásunkat fejezzük ki az iránt, amit Jézus tett értünk.

Mit tett értünk Jézus? Magára vette a bűneinkre kirótt büntetést. Sohasem kell tehát amiatt aggódnunk, hogy elég jónak látszunk-e a menny tükrében. Jézus ajándéka nem azon múlik, hogy mit teszünk, hanem hogy mit tett Jézus, és kész. Ennyi! Semmi köze ahhoz, hogy szombaton járunk templomba, vagy hogy tartózkodunk a disznóhústól, és tizedet fizetünk. Egyedül a Jézusba vetett hit menthet meg bennünket. A Golgotán olyan ajándékot kaptunk, amit mi magunk képtelenek lennénk megszerezni: helyreállt a jó viszony Istennel (lásd Róm 3:21-24). Mi semmivel sem járulhatunk ahhoz, amit Jézus tett.

A szombat megtartása tehát tökéletes válasz Jézus ajándékára. Arra figyelmeztet, hogy pihenjünk meg abból a vég nélküli küzdelemből, amit azért folytatunk, hogy elég jók legyünk. Ideges jó cselekedetekkel próbáljuk üdvösségünket kiérdemelni, miközben Isten a szombat ajándékán keresztül azt segítjük, hogy „nyugodjál” már végre.

Hát nem furcsa, hogy pont az imádat lesz a föld történelmét lezáró fejezetek központi kérdése a Jelenések könyvében olvasottak alapján? Nyugodj meg végre, kedves zarándoktársam; a munkát már elvégezték a Golgotán, néked pedig elég Isten kegyelme.

ISTEN PECSÉTJE VAGY A FENEVAD BÉLYEGE?

Bibliaszövegünkéből előbukkan még egy ellentétpár: Isten pecsétje és a fenevad bélyege. A Jelenések könyvének 14. fejezete szerint közvetlenül Jézus visszatértét megelőzően az emberek két táborra szakadnak. Az első csoport a fene-

vadat imádjá, és megkapja annak bélyegét. Meghajol a fenevad tekintélye és látható megtestesülése előtt, valamint engedelmeskedik a megcsonkított és emberi parancsolattal kiegészített törvény előtt. A másik csoporthoz Jézus igaz követői tartoznak, akik hűségesen „megtartják az Isten parancsolatait”.

Az álkeresztények megkapják a fenevad bélyegét. Az őszinte keresztények pedig megkapják a fenevad bélyegének igaz megfelelőjét, Isten pecsétjét. A pecsét jelképes értelemben Isten és a Bárány neve az igazak homlokán, ami azt jelenti, hogy a maradék nép életvitele Isten jellemét tükrözi. A maradék hűségesen kitar Megváltója mellett: „megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét” (Jel 14:12). Valamennyi parancsolatnak engedelmeskednek, beleértve a negyediket is. Ahogy Ellen White írja: „A negyedik parancsolatban foglalt szombat az élő Isten pecsétje.”²

Jézus, példát mutatva követőinek, megtartotta a szombatot. Nem azért tartjuk meg a szombatot, mert ki akarjuk érdemelni az üdvösséget, hanem mert ki akarjuk fejezni hűségünket és imádatunkat Isten felé, Akit szeretünk.³

Rosa Cornelia Veal egy Ruby Free nevű asszonyról mesél: „Amikor a Szentföldre utaztunk, ő volt az idegenvezetőnk. Csak van valami titka – furdalt az irigy kíváncsiság. Különbözik hogy tudna mindent ilyen gyorsan és könnyedén elintézni? Mindenkire oda tudott figyelni, a nehézségeket ügyesen kezelte, jó szervező volt, 72 turista fölött anyáskodott, nem beszélve saját két gyermekéről; mégsem láttam soha fáradtnak vagy rosszkedvűnek.

Amikor hazaértünk, meglátogattam Rubyt, és akkor azt hiszem, sikerült megfejtenem a titkát: két rövid szó a mosogató fölött: »IGEN, URAM!«⁴

Isten maradékának is ez a mottója: „Igen, Uram!”. Mivel bensőséges baráti viszonyban élnek Istennel, így tudnak imádkozni: „Ha Jézus a szombatot tartotta meg, és Tè arra kérsz, hogy kövessem példáját, akkor: »Igen, Uram!«”.

Isten neked is felteszi a kérdést: „Részlet akarsz venni a reménység küldetésében? Hajlandó vagy megnyugodni az én egyszülött Fiam, Jézus munkájában? Hűséges leszel Hozzám?”

Mennyire vágyik arra, hogy hallhassa e két szót: „Igen, Uram!”

1 Ellen G. White: *Evangelism*, [Évangelizálás]. 196. old. (97. levél, 1902., idézve: www.sdabold.org/BOL%20Research/3ANGMESS.htm).

2 Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Advent Kiadó, 569. old.

3 A szombattal kapcsolatos gondolatokat Jon Paulien: *A végidőről szóló bibliai tanítás* (Advent Kiadó, 1997) könyvéből kölcsönöztük.

4 <http://forums.pinoybusiness.org/index.php?topic=16971.msg101854>.

ELMÉLKEDÉSRE:

1. Minden szombatünneplő homlokán ott az Isten pecsétje? Mi a helyzet a zsidókkal?
2. A szerző külön hangsúlyozta e szavakat: „Igen, Uram!”. A tanulmány szerint milyen jelentőséget hordoz ez a két szó?
3. Üdvözt bennünket a szombatünneplés? Indokoljuk választásunkat!

A reménység küldetése, azaz Isten jellemének bemutatása

Hol a jó hír a harag és gyötrelem üzenetében?

Uan egy furcsa nevű étterem a Georgia állambeli Atlantában. Isteni Rostonstültek Gyülekezete – így hívják az éttermet, ami annak idején valóban gyülekezetként működött azzal a szándékkal, hogy Atlanta városának lakóit elérjék az evangélium örömhírével.

A gyülekezetnek egyszer csak kiürült a kincstára, ezért a tagok – anyagi gondjaik leküzdése érdekében – vasárnap délután csirkevacsorát árultak a város lakóinak. Az ötlet bevált. A vásárlók hamarosan annyira megszerették a csirkét, hogy a gyülekezetvezetők kénytelenek voltak lerövidíteni az istentisztelet idejét, mert nem tudtak másként helyet biztosítani a gyarapodó éhes sokaság számára. Idővel az egyházi szolgálat csak hátráltatta a virágzó csirkesült üzletet, ezért elhagyták az „isteni” részt a rostonsültek javára.

Az ember olykor megfeledkezik arról, milyen tevékenységbe is vágott bele. Küldetése homályossá válik. A zavaró tényezők leárnyékolják a célt. A sürgető helyzetek megoldása elsőbbséget élvez.

Milyen vállalkozásba is kezdett a mi egyházunk? Fő feladatunk ugyebár a nagy misszióparancs (Mt 28:19-20) teljesítése. Jézus szavai így szólnak: *„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvé őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és imé én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig”*.

Vizont mindegyik keresztény egyház ugyanebben a vállalkozásban érdekelt. E heti együttes tanulmányozásunk során, remélem, mindannyiunk számára érthetőbbé vált az az egyedülálló elhívás, amelyben hetednapí adventistaként egyaránt részesülhetünk. Természetesen arra nyertünk elhívást, hogy minden népet tanítvánnyá tegyünk, de nem mindegy, hogyan végezzük ezt a feladatot.

Jelenések könyve 14. fejezetének profetikus elhívása kiemeli egyházunk egyedülálló hangját a föld történelmének egyik sorsdöntő időszakában. Miként is szól az a komoly üzenet, melynek hirdetésére elhívattunk? *„És harmadik angyal is követte azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegytetlenül töltetett az ő haragjának poharába”* (Jel 14:9-10, lásd még 11-12. vers).

Misszióink, a reménység missziója felfedi majd Isten igaz lényét, melynek két legfontosabb jellemzője az igazság és a kegyelem. Azonban hogy fér meg egymás mellett ez a két fogalom? Hol a jó hír a harag és szenvedés üzenetében? Hogyan teljesíthetjük küldetésünket, amikor első látásra egymással ellentétes erényeket dicsőítő üzenetet kell átadnunk? A harmadik angyal üzenetét mintául véve, fedezzük fel Isten igazságosságát és kegyelmességét, mert azokról minden ember számára bizonyosságot kell tennünk.

AZ IGAZSÁGOS ISTEN

Jelenések könyve 14. fejezetének egyik jó híre, hogy Isten az igazság Istene. Nem hagyja a bűnt büntetlenül. Mégsem érzed hálásnak magad? Pedig az igazságérzet ott van mindannyiunk génjeibe beleszóve. Kétled? Akkor most olvasd el Bill Hybels történetét arról a nyolc éves salemi kislányról, aki jelenleg intenzív pszichológiai kezelésekre jár, és kétségbeesetten igyekszik darabokra tört életét újra összerakni. A szörnyűség azon az éjszakán történt vele, amikor egyik barátnőjénél aludt. Valamikor hajnal előtt a barátnő apja bement a kislány szobájába, és megerőszkolta. És ha ez még nem lett volna elég, pár órával később újra erőszakot tett rajta.

Szerencsére a kislány elég bátor volt ahhoz, hogy elmondja a szüleinek, mi történt. Sajnos, amikor bírósági ügy lett belőle, és az elkövetőt bűnösnek találták, a bíró az ítélet végrehajtását felfüggesztette. Véleménye szerint a gyermek megrontója jelleme alapján nem tartozik a krónikus bűnelkövetők közé, ezért a férfi szabadlábon távozhatott. A nyolcéves kislány pedig retteg a tudattól, hogy az ember, aki kétszer is megerőszkolta, szabadon jár s kel, és semmiféle büntetést nem kell elszenvednie gonosz tette miatt.

Az ember gyomra felkavarodik a történet hallatán. Miért? Mert legbelül mindenkiben ott az igazság utáni vágy. Egyetérthetünk abban, hogy a rossz cse-

azon a napon a mi szerető Istenünk megajándékoz bennünket kegyelmével. Frederick Buechner arra emlékeztet, hogy „a legutolsó ítélet Annak szájából hangzik el, Aki a legteljesebb szeretettel viselgetik irántunk”. *

Az ítélet is a szeretet megnyilvánulása. Felejtjük el a köztudatban élő fogalmat a pokolról. Isten nem egy dühös felvigyázó, aki azzal szórakoztatja magát, hogy gyermekeit a lángoló örökkévalóságon át kínozza. A gonoszok örök halála Isten szeretetének megnyilvánulása, hiszen vonakodva ugyan, de megadja azt, amit választottak. Jézus minden tőle telhető elkövetett ezekért az emberekért. Vállalta a véres kereszthalált, hogy biztosítsa szeretett gyermekei számára a helyet Maga mellett egy örök életen át.

János feljegyzi: „*Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velők lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velők, az ő Istenök*” (Jel 21:3). A menny lényege íme ez: Istennel leszünk! A szív gyógyása csak akkor csillapodhat.

Azt írja a zsolttáros: „*Ami engem illet, az én megelégedésem nem a gazdagságban van, hanem abban,*

hogy téged láthatlak, és tudhatom, hogy minden jól van közöttünk. És amikor felébredek a mennyben, teljesen megelégedtesz, mert látni foglak színről színre” (Zsolt 17:15, TLB).**

Hamarosan kegyelmes Istenünk jelenlétét élvezhetjük az örökkévalóságon át. És ez a menny. Ne add hát föl a reményt! Végezd küldetésed! Hamarosan eljön a nap, amikor meglátjuk Istenünket!

Úr Jézus, siess vissza!

Az idők végén az élet és halál, a menny és a pokol közötti különbséget a Jézussal való kapcsolatunk határozza meg.

A döntő kérdés így hangzik majd az elszámolás idején: Ismered Istent? Ha válaszod igen, akkor az ítélet napján kegyelmet találsz.

lekedeteket nem szabad büntetlenül hagyni?

Akkor viszont

az ítélet jó hír. Cornel West szavaival élve:

„A szeretet igazság formájában nyilvánul meg”.

Adventistaként teljes nyugalommal hirdethetjük most, a vég idején, hogy nem a gonoszé lesz az utolsó szó. Szerető Istenünk nem tűri meg a bűnt. Az elszámolás napja mindazok számára elérkezik, akik a fenevad bélyegét választják, és inni fognak „*az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltött az ő haragjának poharába*”.

„*Mert igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongatattással fizessen azoknak, akik titeket szorongatnak. Néktek pedig, akik szorongattatok, nyugodalommal mivelünk együtt, amikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival. Tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliomának. Akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az ő hatalmának dicsőségétől*” (2Thessz 1:6-9).

Remélem, nem siklottál át afölött, hogy a büntetés azokat sújtja, „*akik nem ismerik az Istent*”. Az idők végén az élet és halál, a menny és a pokol közötti különbséget a Jézussal való kapcsolatunk határozza meg. A döntő kérdés így hangzik majd az elszámolás idején: Ismered Istent? Ha válaszod igen, akkor az ítélet napján kegyelmet találsz.

A KEGYELMES ISTEN

Isten kegyelmének jó híre kettős üzenetünk második része. Hogy is szól a három angyal üzenetének befejezése? „*Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!*” (Jel 14:12). Legyetek türelmesek, testvéreim! Aki engedelmeskedik Isten parancsolatainak, és hűséges marad Jézushoz, annak nincs mitől félnie. Örömmel várhatjuk az idők végezetét, hiszen tudjuk, hogy

ELMÉLKEDÉSRE:

1. Milyen vállalkozásba fogott egyházunk?
2. Hogyan kerülhetjük el, hogy a vállalkozás mellékvágányra fusson?
3. Hogyan működik együtt Isten kegyelme és igazsága?

A reménység missziója: teljesítve

Hazafelé

Az ég közepén repülő harmadik angyal azok munkáját jelképezi, akik az első, második és harmadik angyal egymással összefüggő üzeneteit hirdetik. Nem tűntek el e csodálatos üzenetek időtálló és örökéletű igazságának bizonyítékai, amelyek nekünk oly sokat jelentenek, ugyanakkor erős ellenállást váltanak ki a vallásos világban. Sátán szüntelenül arra törekszik, hogy ördögi árnyékát Isten üzeneteire vesse, nehogy a maradék nép tisztán lássa jelentőségüket és időszerűségüket. Mindazonáltal nem vesztek el, és amíg az idő engedi, lelki életünk tapasztalatait akarják erősíteni.

Az angyali üzenetek befolyásának erősödése ezernyi szív motorját gerjeszti munkára. Iskolák, kiadók, egészségügyi intézmények alakulnak. Mindezek Isten eszközeiként együttműködnek az ég közepén repülő három angyal hatalmas művében, hogy a föld lakosait figyelmeztessék: Krisztus másodsor is eljön, hatalommal és dicsőséggel. ...

[A vég közeledtével] védelmeznünk kell az igazságot, mert az a legkeményebb ellenállás dacára is igazság. Isten fáradozik az emberek elméjében és szívében, a munka végzésében nincs az ember egyedül. A megvilágosodás ereje Krisztustól származik, példáját minden beszélgetésünk alkalmával ragyogtassuk fel.

ISTEN PARANCSOLATAI ÉS A JÉZUS HITE

A trón körüli szívárvány, az ígéret íve bizonyosságot tesz az egész világ előtt, hogy Isten sosem feledkezik meg népéről küzdelmeik során. Beszélgetéseink témája legyen mindenkor Jézus. Ne csak a törvényről írjon a toll, szóljon a tanítás, mutassuk be Jézus hitét is. Ez olyan valódi, szívbeli kegyességgel tölti be szívünket, amilyenre semmi más nem képes.

Miközben felfedjük a valóságot, hogy az emberek egy mennyei erkölcsi kormányzat alattvalói, addig értelmük meggyőzi őket arról, hogy amit hallanak, igazság, és emiatt hűséggel tartoznak Jehovának. Földi életünk próbaidő. Isten fegyelmezése és irányítása alá vettettünk, hogy jellemünket formáljuk és a magasabb szintű élethez nélkülözhetetlen szokásokat elsajátítsuk.

Kísértések fognak támadni. A gonoszság megsokasodik, és ahol nem gondolnánk, ott derül fény borzasztó, sötét titkokra. A lélek szinte elvész a nehéz súly alatt, de amíg hisszük, hogy az ígéret íve ott ragyog a trón körül, el nem bukunk, még csak el sem csüggedünk. Kemény próbák alá

kell vettettünk, ellenállás, veszteség és nyomor vár reánk; de mi tudjuk, hogy Jézus is átélte ugyanezt. Értékes tapasztalatokat szerzünk, melyek haszna nem korlátozódik rövid földi életünkre, hanem az örökkévalóságra is kiterjednek. Türelem, hit és remény által a világ állandó változásaiban az örök életre formálunk jellemet. Akik szeretik Istent, azoknak minden együttmunkálkodik a jóra.

Minden élethelyzetet, amelybe belekerülünk, tudatosan vizsgáljunk meg, hiszen nevelésünk részét képezik. A jellemet erős gerendákra kell építeni, mert nem csak a földi, hanem eljövendő életünkért is munkálkodunk. Ahogy egyre közeledik e földi történelem vége, vagy egyre nagyobb iramban haladunk a keresztény fejlődés útján, vagy éppoly határozott ütemben elsorvadunk.

„Az én ívemet helyeztetem a felhőbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között. ... És megemlékezem az én szövetségemről, ... és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére” (1Móz 9:13-15). A szívárvány a trón felett örökkévaló bizonyossága annak, hogy „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Amikor az igazság tanítója a törvényről beszél, mindig mutasson az ígéret szívárványíves trónusára is, ami nem más, mint Krisztus igazságossága.

A törvény dicsősége Krisztus, Aki azért jött, hogy nagygyá és dicsőségessé tegye a törvényt. Hadd lássák az emberek, hogy a kegyelem és az igazság Jézusban egyesült, az igazság és a békesség csókolgatják egymást. Amikor Isten trónjára tekintesz, és bűnbánó szíved hálával és dicsérettel megnyílik Isten előtt, úgy csiszolódik keresztény jellemed, úgy mutatod be Krisztust a világnak. Krisztusban lakozol, Ő pedig tebenned; elnyerted a békességet, amely „minden értelmet felül halad”. Szüntelen elmélkednünk kell Krisztusról, szíveket vonzó kedvességéről. Mások figyelmét is Jézusra kell irányítanunk, munkálnunk kell bennük a kötődést. Minden beszélgetés alkalmával szánjunk időt bőven a mennyi erények dicséretére.

ISTEN REMÉNYT ÉBRESZT

Ahogyan az ég ívét az eső és a napfény közös munkája festi az égbe, akképp jelképezi a kegyelem és az igazság egyesült erejét a trónt körülövező szívárvány. Nem szabad csupán az igazságról beszélni, mert a trón szívárványának dicsősége

elhomályosul, és az emberek csak a törvény által előírt büntetést látják meg. Ha viszont nem lenne igazság, és nem lenne büntetés, Isten kormányzata meginogna. Az ítélet és a kegyelem összeolvadása teszi teljessé és tökéletessé az üdvösséget. A világ Megváltójának és Jehova törvényének együttes tanulmányozása indít arra, hogy hálás szívvel zengjünk: „*kegyelmed naggyá tett engem*” (2Sám 22:36).

Tudjuk, hogy az evangélium rendszere teljes és tökéletes, feltárja Isten törvényének változhatatlan voltát. Reményt, Isten iránti szeretetet ébreszt a szívben. ...

Egyedül az üdvösségnek van értéke, amelyet Krisztus áldozata szerzett az ember számára. Egyedül Krisztus áldozata képes megszabadítani minden nyomorúság és fájdalom okozójától, a bűntől. A szüntelenül kiáradó kegyelem Jézushoz vonja a bűnöst. Ha megbánja, majd megvallja vétkeit, és hittel megragadja az evangélium által felkínált reményt, Isten nem veti el a megtört és bűnbánó szívet. Így törvénye nem rendül meg, a bűn hatalma viszont megtörik. Isten a kegyelem királyi jogát nyújtja a töredelmes szívű bűnös felé.¹

KÉSZÜLJ KRISZTUS ELJÖVETELÉRE

Testvéreim, sürgetlek titeket, készüljétek fel, mert jön Krisztus a menny felhőiben. Napról napra vessétek ki szívetekből a világ szeretetét. Ismerjétek meg tapasztalatból, mit jelent közösségen lenni Krisztussal. Krisztus eljön, hogy csodál-tassék mindazokban, akik hisznek benne. Készüljétek fel az ítéletre, hogy azok között legyetek, akik békességben találkoznak Vele. Azon a napon a megváltottak az Atya és a Fiú dicsőségében ragyognak majd. Az angyalok hárfáikat pengetve üdvözlék a királyt és győzelmi tróféáit – azokat az embereket, akik megtisztultak és megfehéredtek a Bárány vérében. Diadalének csendül fel, és betölti az egész mennyet. Krisztus győzelmet aratott. Belép a menny udvarába megváltottai kíséretében, akik tanúsítják, hogy a szenvedés és az áldozat küldetése nem volt hiábavaló.

AZ ÚJRAEGYESÜLÉS REMÉNYE

Urunk feltámadása és mennybemenetele hiteles bizonyítéka annak, hogy Isten szentjei diadalmaskodtak a halál és a sír felett, ugyanakkor ígéret is, hogy a menny nyitva áll azok előtt, akik jellemük ruháját megmossák és megfehérik a Bárány vérében. Jézus az emberi faj képviselőjeként ment fel az Atyához, Isten pedig magával fogja vinni mindazokat, akik visszatükrözik képmását, hogy színről színre láthassák Őt, és részesülhessenek dicsőségében.

Van otthona a föld zarándokainak. Van ruhája, dicsőséges koronája és győzelmi palmaága az igazaknak. Minden, ami Isten gondviselésében olykor zavarosnak tűnt, érthetővé válik az eljövendő világban. A nehezen felfogható dolgok magyarázatot nyernek. A kegyelem titkai feltáruznak előttünk. Amiben véges elménk csak a kavardás és a teljesítmény ígéreteket látta, abban a legteljesebb és leggyönyörűbb összhangot fogjuk felfedezni. Megértjük majd, hogy a legkeményebbnek tűnő tapasztalatokat a végtelen szeretet rendelte el. Amikor felismerjük Isten gyengéd gondoskodását, Aki mindent úgy intézett, hogy a javunkra váljon, kimondhatatlan örömmel és a dicsőség teljességével fogunk örülni.

A menny légkörében nem létezhet fájdalom. A megváltottak otthonában nem lesz könny, halotti menet, sem gyász-

szalag. „*És nem mondja a lakos: beteg vagyok! A nép, amely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer*” (Ézs 33:24). A menny egyetlen gazdag boldogságfolyam lesz, ami végigzönglik és mélyül az örökkévalóságon át.

Még mindig a földi dolgok árnyai és kavardásai között kell élnünk. Vegyük komolyan áldott jövendónket. Hitünk fénye hatolja át a sötétség felhőit, és szemléljük Őt, Aki meghalt a világ bűneiért. Megnyitotta a paradicsom kapuit mindenki előtt, aki befogadja Őt és hisz Benne. Erőt ad nekik, hogy Isten fiaivá és lányáivá váljanak.

JÉZUS HAMAROSAN VISSZATÉR

A nagy fájdalmat okozó szenvedések tanulságunkra válnak, megtanítanak arra, miként kell nekifeszülnünk a Krisztusban magasztos elhívásunk jutalmáért. Bátorítson a gondolat, hogy Krisztus hamarosan visszajön. Ez a remény melengesse szívünket. „*Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik*” (Zsid 10:37). Áldott a szolgálta, akit Ura, amikor megjön, éberem talál.

Hazafelé tartunk. Aki annyira szeretett bennünket, hogy életét adta értünk, várost is épített számunkra. Az új Jeruzsálem a mi nyugodalmunk helye. Isten városában nem lesz szomorúság. Nem lesz több jajkiáltás. Gyászének sem szól eltiport remény vagy kihunyt szeretet miatt. A nehézségek rongyait hamarosan menyegzői ruhára cseréljük. Hamarosan szemtanúi lehetünk Királyunk megkoronázásának. Akiknek élete Jézusban rejtőzött, és e földön megharcolták a hit nemes harcát, azok Isten országában a megváltottak dicsőségében ragyoghatnak majd.

Nem kell már sokáig várunk, amíg megláthatjuk Azt, Akiben az örök életbe vetett reményeink összpontosulnak. Jelenlétében semmiségnek tűnik majd földi életünk minden próbája és szenvedése. „*Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes túsre van szűk-ségeket, hogy az Isten akarátát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik*” (Zsid 10:35-37). Nézzetek fel, felfelé nézzetek, növekedjék szüntelen hitetek. A hit legyen irányítók a keskeny ösvényen, Isten városának kapuin keresztül, a széles, határtalan, dicső jövőbe, amely a megváltottaké.²

1 „Felhívás szolgálattévők és konferenciai bizottságaink számára” (1892), *Special Testimonies*, [Különleges bizonyosságtételek]. A sorozat, 15-21. old.

2 *Bizonyosságtételek*, IX. kötet, 285-288. old.

ELMÉLKEDÉSRE:

1. Miért időszerű Jelenések könyve 14. fejezetének hármastanúsági üzenete a mai világban?
2. Mi az, ami miatt a leginkább várod Jézus második eljövételét?

Ellen G. White, a Hetednapos Adventista Egyház egyik alapítója, az adventisták hite szerint megkapta a prófétaság ajándékát.

I M P R E S S Z U M

Kiadja: a **Hetednap Adventista Egyház Magyar Uniója**
2119 Pécel, Ráday u. 12.; Tel.: (06-28) 547-360; Fax: (06-28) 452-229
Felelős kiadó és felelős szerkesztő: *Ócsai Tamás* unióelnök

A mű eredeti címe: *Mission of Hope*
Eredeti kiadás: General Conference of Seventh-day Adventists, 2009

Fordította: *Hegviné T. Judit*
Lektorálta: *Csabai Tamás*
Tördelés: *Kiss Virág*

Nyomdai munkák: **Print 2000 Nyomda Kft.**
6000 Kecskemét, Végvár u. 71/b.
Felelős vezető: *Kovács András*